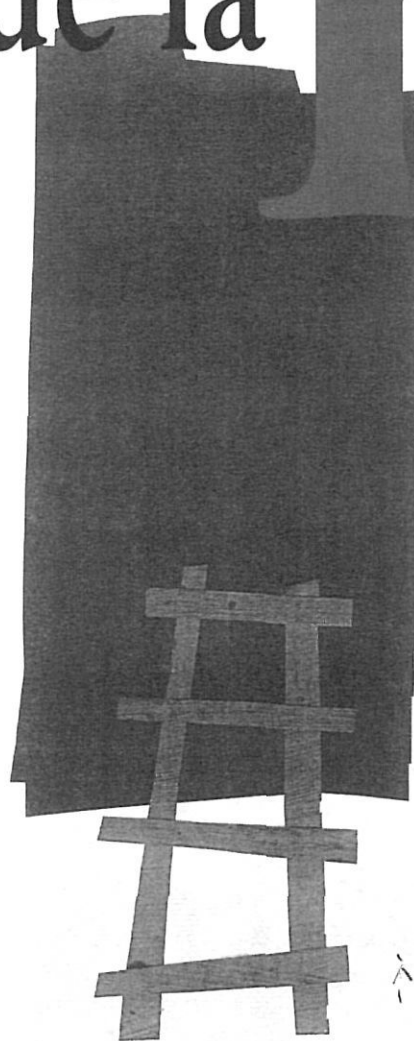

Fulls de la **R**evista

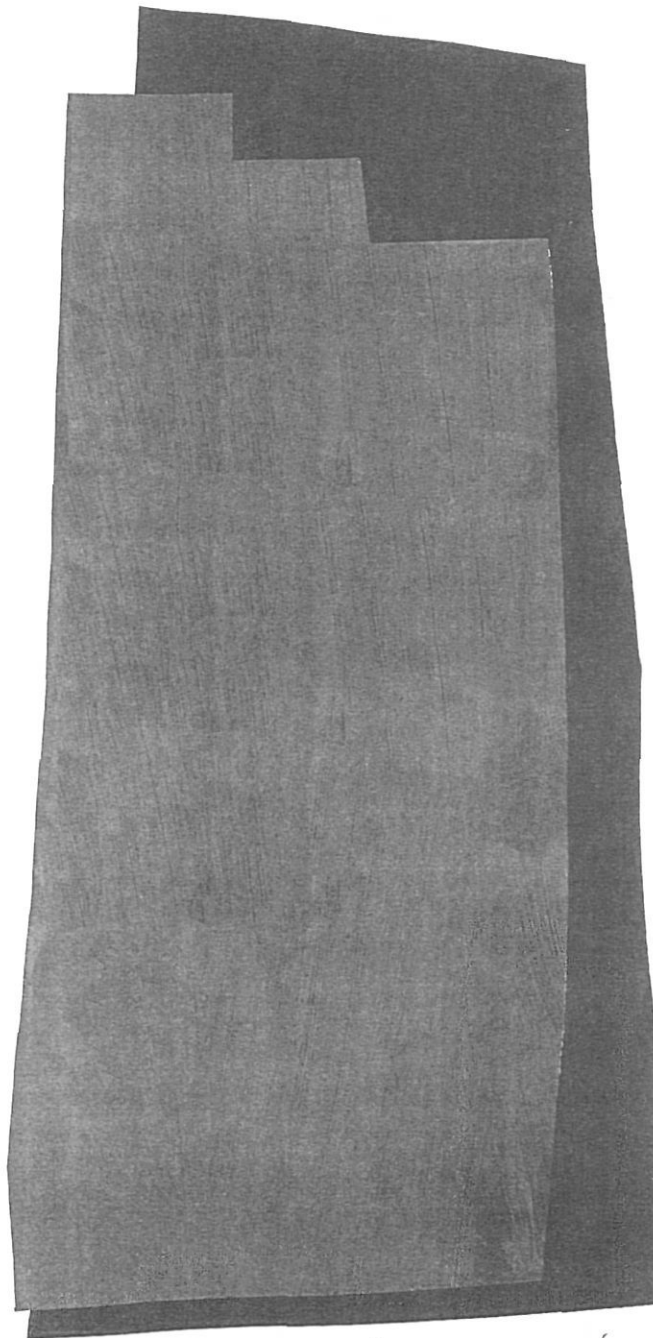
Il·lustracions d'Àlex Nogué

Aula 112 (*Apunt del natural*)

Joaquim Pijoan

...la porta es va tancar de la mà del professor del vestit blau marí que entrava amb puntualitat mediterrània, una punta de cigarreta consumida i mal feta mig apagada a l'extrem dret dels llavis, que penjava cap avall, i que distribuïa de manera anàrquica però persistent taques de cendra blanca damunt l'americana gastada i fosca, el cabell del mateix color que la cendra, potser un pèl més blanc, no ho sabia dir amb precisió, el rostre tendre, gairebé rosat, com els dels nens de pis que gasten bona salut, les faccions ondulants, com la vida, tot plegat impropï de l'edat que li atribuïen les enciclopèdies del país, un rictus de satisfacció que dibuixava un lleuger somriure, gairebé imperceptible, amb un deix d'escepticisme, el qual s'emmarcava en un to d'ordre general, de sistematització estructurada, i que, si no fos per por de ser contradictori (cosa que no em puc permetre, jo, jo que no fumo *caldo* ni cap mena d'herba), qualificaria de

passional, en el sentit que fa l'efecte de ser un home que ha viscut, i viu, abocat a la passió per la *muntanya màgica* de les lletres, i de la lletra que la muntanya, fins i tot quan no és màgica, cosa que sol passar sovint, genera... i tot ben portat, els anys, el blau marí permanent, la lletra, la cendra de tants *caldos*... amb un pas prudent i murri, de conversa generosa, com si al pati de lletres hi haguessin *romagueres a cada pas*... la porta de l'aula, però, va obrir-se al cap de ben poc, ara empesa per una alumna que feia tard, vestida amb robes folgades de color pastel, els llavis sensuals resseguits amb un color de sang de bou, i una cartera de pell italiana que insinuava un origen benestant... deu ser de la banda de Sarrià, vaig pensar... com si a Berga o Palafolls no hi hagués aquest etern principi de burgesia a mig fer, girada cap a llevant... i la porta encara es va tancar i obrir una, dues, tres vegades, mentre el professor de luxe treia un parell de llibres i un bloc de notes d'una cartera de pell negra, més aviat vulgar, alhora que escampava la mirada amagada darrere uns amplis vidres foscos d'unes ulleres de montura ambarina, i a l'últim banc s'esmoreïa una conversa farcida de complicitats nocturnes entre una parella que, lluny d'intercanviar apunts i notes a peu de pàgina, quedaven per veure's com cada divendres en aquell racó de la ciutat, allà on la penombra dilueix les identitats... i jo, *voyeur* impenitent (no serveixo per a cap altra cosa) repassava de dalt a baix els clatells del meu radi d'acció visual... «bé bé... tal com vàrem quedar l'últim dia, seguirem el programa establert, el calendari traçat de comú acord amb vostès, i mirarem que no ens passi el que ens va passar la setmana passada

ALEX NOGUÉ 1992

amb en Junoy,... se'ns va menjar en Folguera... ho recorden?... i ens va deixar en Solé de Sojo als llimbs... doncs bé,... jo passaré a situar-los molt concisament el punt de partida per fer mínimament intel·ligible el poema... el poeta... ho tinguin present sempre... dóna unes pautes de lectura... una clau per entendre el poema... i això és el que vostès han de saber trobar com a

lectors professionals que volen ser...», i va fer una pausa llarga, el temps de cargolar un *caldo*, el qual, mal fet com els anteriors, va passar amb un gest ritual a la banda dreta de la boca, després de fer unes pipades intenses, mentre jo, en veure l'aparició del paquet d'Ideals (deu ser l'únic que gasta Ideals en aquest país de pragmàtics acabats de desenforar) blau i negre i blanc, vaig recordar unes pintures del desaparegut Equip Crònica, i que jo havia vist una tarda grisa de desembre a la galeria Maeght, acompanyat d'una noieta que no vaig saber portar pels camins de beatífica perdició que ella em demanava a còpia de missatges xifrats i caigudes d'ulls sincopades, cansada, ella, de les subtileeses plàstiques i les harmonies medievals del carrer de Montcada... fa temps que he perdut de vista les galeries... i aquella Beatrice del final, allargassat, de l'adolescència... i la tendència a la divagació fàcil i els records melangiosos em distreia de les tensions poètiques de l'aula, mentre de fora en pujava una remor de converses zumzejants que em recordaven la meua voluntat heroica de presentar uns poemes

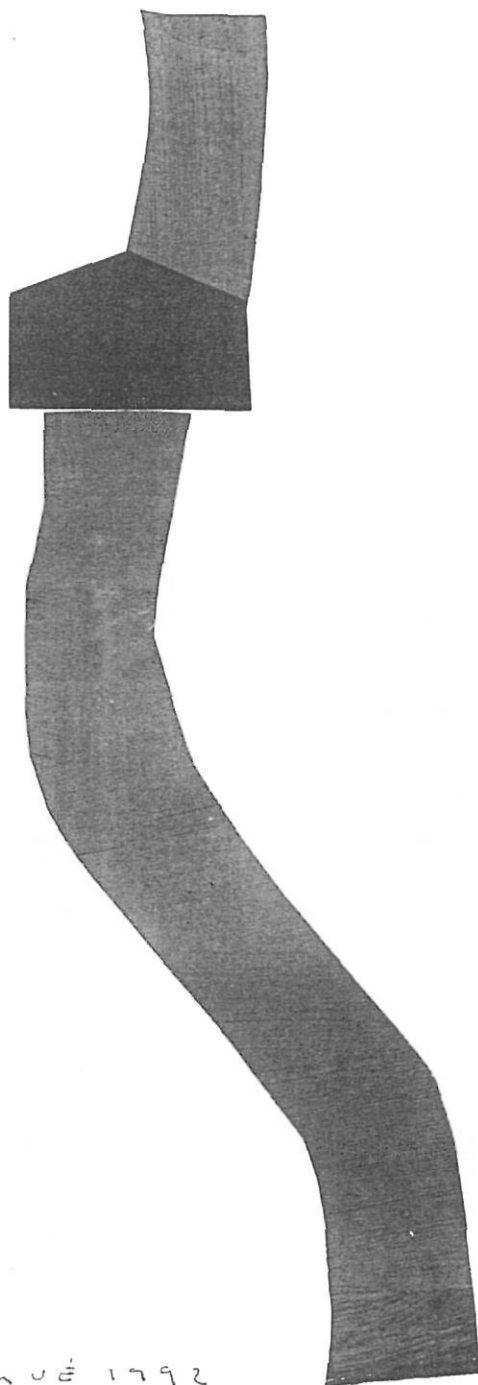
als reinstaurats Jocs Florals del senyor Oriol Bohigas, amb la convicció que el meu acostament al triangle Tolosa de Llenguadoc-Plaça de Sant Jaume (cantó marítim) - Cafè Zurich, actuaria de manera benefactora en el resultat final de les meves «*Odes a la Nova Olímpia*»... títol que em semblava pedant... i que havia canviat provisionalment pel de «*Curset d'equitació*»...

el qual em semblava massa aristocràtic i poc original, donada una coincidència fònico-esportiva amb un recent premi de prestigi local..., «Junoy era tot plasticitat... tingui-ho present jove... Junoy en aquest cal·ligrama... perquè això és un cal·ligrama... o no ho és... pregunto... a veure... vostè... sí vostè... quina diferència establiria entre un cal·ligrama i unes paraules en llibertat... o un collage poètic... suposant que se'n puguin establir... i el cigarrer li tremolava a la comissura dels llavis, sense acabar de deixar-lo caure, tot i que semblava que d'un moment a l'altre l'hi cauria, aquella punta de caldo mal cargolada, rebregada, que ja no treia fum, mig apagada, que només servia per cendrejar l'americana i fer tossir el professor savi i murri, gat vell fitorant l'auditori amb precisió felina, abandonat de ple a la seva classe amb dissertació participativa que ens havia de portar als confins més recòndits i misteriosos dels poetes *maudits* locals... de sobte, sense saber per què, vaig sentir la mateixa olor humida d'aquell desembre al carrer de Montcada... vaig veure el mateix cel llis que m'evocava una dèrera bohèmia a París (per què era incapaç de deixar-ho tot i anar-me'n... fugir... fugir lluny...) i un fugaç pensament arcàdic amb regust de pomes d'or... del tot gratuït... que contrastava amb el progressiu desinterès per les avantguardes de segona mà... per què per què tot és tan fràgil... tan fugaç... per què tanta complexitat dessota d'aparences simplificades per les teories descriptives... i veia l'ombra allargada de la meva *Beatrice* que es projectava a la pissarra... just darrera del doctor Molas... ara ja abocat a les conclusions finals de la seva hora de magisteri... i pensava en el temps que fugí... i continuava prenent apunts, d'esma... que sembla que és el que fa tothom a l'aula de la vida congelada i asèptica que ens ha tocat viure... ha dit «*Guney-*

ner o Gunemeyer»? em va preguntar sobtadament una companya de classe... i vaig aterrar amb dificultats a la realitat... vaig dubtar uns moments... la mirada fixa en el caldo recargolat... autèntica torre de control de la pista d'aterratge... aula 112 temps agradable... i vaig dubtar uns moments abans de respondre... estava a punt de dir-li «*Beatrice*... ha dit *Beatrice*...»... però

em vaig reprimir a temps... i vaig acabar repetint amb convicció «*Genumenyner... Genumeyner...*» i ho vaig fer amb decisió i seguretat, aliat com sempre amb el meu posat de seminarista formal amb qui es pot confiar... qui ho diria que un home com jo pogués baixar als inferns d'els sols de la tarda amb una *Beatrice* amb qui parlàvem de l'humà i el diví guiats pels nostres respectius directors espirituals... ella un psicòleg de l'escola lacaniana... i jo un psiquiatre molt reverend amb Palo Alto... tots dos aferrats a una estranya fenomenologia de les emocions... «no no... miri... jove... vostè s'explica molt bé... però en aquest punt concret no estic d'acord amb la doctora Badia... mai no he cregut que March i Llir entre cards visquessin en una doble soledat angelicata...», hi ha d'haver un cert rigor a l'hora d'establir paral·lelismes... no es deixi endur per la facilitat jove... bé... és el meu criteri... també em puc equivocar... no sabia com dir-li-ho... «segur que ha dit *Guneymer*... sí sí... segur... «alguna pre-

gunta més... i es féu el silenci com abans del *big bang*... hi ha reaccions col·lectives difícils d'explicar... com el clic-clic de les carpetes que va seguir els segons de silenci... «*Geynumeyner*... ha dit *Geynumeyner*... vaig sentir que deia la meva col·lega a una altra col·lega... mentre ell cargolava... ara amb parsimònia cerimoniosa un merescut caldo.

ALEX NOUVE 1792